

Domslut

1. Artikel 5.1 i rådets första direktiv 89/104/EEG av den 21 december 1988 om tillnärmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar, i dess lydelse enligt avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet av den 2 maj 1992, ska tolkas så, att innehavaren av ett varumärke har rätt att förhindra att en annonsör, utifrån ett sökord som är identiskt med eller liknar detta varumärke och som annonsören utan varumärkesinnehavarens medgivande har valt ut i en söktjänst på Internet, gör reklam för varor och tjänster som är identiska med dem för vilka nämnda varumärke har registrerats, när denna reklam inte möjliggör eller endast med svårighet möjliggör för en genomsnittlig Internetanvändare att få reda på om de varor och tjänster som avses i annonsen härrör från varumärkesinnehavaren eller från ett företag med ekonomiska band till varumärkesinnehavaren eller, tvärtom, från tredje man.

2. Artikel 6 i direktiv 89/104, i dess lydelse enligt avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet av den 2 maj 1992, ska tolkas så, att när en annonsörs användning av kännetecken som är identiska med eller liknar varumärken såsom sökord i en söktjänst på Internet kan förhindras med tillämpning av artikel 5 i nämnda direktiv, kan annonsören i fråga i regel inte göra gällande undantaget i artikel 6.1 i syfte att undgå ett sådant förbud. Det ankommer dock på den nationella domstolen att mot bakgrund av omständigheterna i det enskilda fallet bedöma huruvida det inte föreligger användning i den mening som avses i artikel 6.1 i nämnda direktiv, som kan anses förenlig med god affärssed.

3. Artikel 7 i direktiv 89/104, i dess lydelse enligt avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet av den 2 maj 1992, ska tolkas så, att innehavaren av ett varumärke inte har rätt förhindra en annonsör att, utifrån ett kännetecken som är identiskt med eller liknar nämnda varumärke och som annonsören utan varumärkesinnehavarens samtycke har valt såsom sökord i en söktjänst på Internet, göra reklam för återförsäljning av varor som tillverkats av varumärkesinnehavaren och som har förts ut på marknaden inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet av innehavaren av detta varumärke eller med hans samtycke, såvida inte innehavaren har skäligen grund, i den mening som avses i artikel 7.2 i nämnda direktiv, att motsätta sig detta, till exempel om användningen av kännetecknet ger intryck av att det föreligger ekonomiska band mellan återförsäljaren och varumärkesinnehavaren eller om användningen allvarligt skadar varumärkets renommé.

Den nationella domstolen, på vilken det ankommer att bedöma huruvida det föreligger någon sådan skäligen grund i det mål som anhängiggjorts vid den,

— kan inte, redan av det skälet att en annonsör använder en annans varumärke med tillägg av ord som upplyser om att den aktuella varan är föremål för återförsäljning, såsom "be-

gagnad" eller "andrahand", slå fast att annonsen ger intryck av att det föreligger ekonomiska band mellan återförsäljaren och varumärkesinnehavaren eller att den allvarligt skadar varumärkets renommé,

- är skyldig att konstatera att det föreligger en sådan skäligen grund när återförsäljaren, utan att innehavaren av det varumärke som används för att göra reklam för återförsäljarverksamheten har gett sitt samtycke därtill, avlägsnar varumärket från de varor som nämnda innehavare har tillverkat och fört ut på marknaden, och ersätter det med en etikett med återförsäljarens namn, på så sätt att nämnda varumärke överskyls, och

- är skyldig att beakta att en återförsäljare som är specialiserad på försäljning av begagnade varor av en annans varumärke inte kan förhindras att använda detta varumärke för att marknadsföra sin återförsäljningsverksamhet som, förutom begagnade varor under nämnda varumärke, inbegriper försäljning av andra begagnade varor, såvida inte återförsäljningen av dessa andra varor, med hänsyn till mängd, presentation eller dålig kvalitet, riskerar att gravt förringa den bild av märket som innehavaren av detta har lyckats skapa.

(¹) EUT C 55, 7.3.2009.

Domstolens dom (andra avdelningen) av den 1 juli 2010 (begäran om förhandsavgörande från Corte suprema di cassazione — Italien) — Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate mot Paolo Speranza

(Mål C-35/09) (¹)

(Indirekta skatter — Skatt på ökning av bolagskapital — Artikel 4.1 c i direktiv 69/335/EEG — Nationella bestämmelser enligt vilka ett beslut om ökning av bolagskapital ska registreras — Solidariskt ansvar för det bolag som mottar kapitaltillskottet och notarius publicus — Den omständigheten att ett kapitaltillskott faktiskt inte har genomförts — Begränsning av bevismedlen)

(2010/C 234/16)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Corte suprema di cassazione

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

Motpart: Paolo Speranza

Saken

Begäran om förhandsavgörande — Corte suprema di cassazione — Tolkning av artikel 4.1 c i rådets direktiv 69/335/EG av den 17 juli 1969 om indirekta skatter på kapitalanskaffning (EGT L 249, s. 25) — Stämmobeslut att omvandla ett bolag med begränsat ägaransvar till ett aktiebolag — Skatt på den relativa ökningen av bolagskapitalet — Nationella bestämmelser enligt vilka det bolag som tecknat sig för kapitalökningen är betalningsskyldigt för skatten och där Notarius Publicus är solidariskt betalningsansvarig

Domslut

1. Artiklarna 4.1 c och 5.1 a i rådets direktiv 69/335/EEG av den 17 juli 1969 om indirekta skatter på kapitalanskaffning, i dess lydelse enligt rådets direktiv 85/303/EEG av den 10 juni 1985, ska tolkas så, att de inte utgör något hinder för att en medlemsstat fastställer att det är registreringen av beslutet om ökning av kapitalet i ett bolag som utgör den tidpunkt då skyldigheten att betala skatt på kapitaltillskottet inträder, på villkor att sambandet mellan uppbörderna av skatten och det faktiska tillskjutandet av tillgångarna till det mottagande bolaget upprätthålls. Om tillgångarna faktiskt ännu inte har tillskjutits vid tidpunkten för beslutet och det inte är säkert att de kommer att tillskjutas, får den berörda medlemsstaten inte kräva betalning av skatten på kapitaltillskott så länge som tillskottet inte kan påräknas. Effektivitetsprincipen ska tolkas så, att den utgör hinder för att tillämpa nationella bestämmelser som innebär att bevismedlen, vid skatteminstolarna, för att den kapitalökning som beslutats av ett bolag faktiskt inte genomförts, endast får bestå i ingivande av ett avgörande från allmän domstol som har vunnit laga kraft och vari registreringen förklaras vara en nullitet eller hävs, så att skatten på kapitaltillskott under alla omständigheter ska betalas och endast kan återbetalas efter det att ett sådant avgörande från allmän domstol har inletts.
2. Direktiv 69/335, i dess lydelse enligt direktiv 85/303, ska tolkas så, att det inte utgör något hinder för att en medlemsstat föreskriver solidariskt betalningsansvar för den statlige ämbetsman som har upprättat eller bestyrkt den handling genom vilken ett

bolagskapital ökas, på villkor att nämnda ämbetsman har regressrätt mot det bolag som mottagit kapitaltillskottet.

(¹) EUT C 82, 4.4.2009.

Domstolens dom (fjärde avdelningen) av den 1 juli 2010 (begäran om förhandsavgörande från Sąd Najwyższy — Republiken Polen) — Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o. mot Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

(Mål C-99/09) (¹)

(Telekommunikationstjänster — Direktiv 2002/22/EG — Artikel 30.2 — Nummerportabilitet — De nationella regleringsmyndigheternas behörighet — Direkta avgifter för abonnenten — Avskräckande verkan — Beaktande av kostnader)

(2010/C 234/17)

Rättegångsspråk: polska

Hänskjutande domstol

Sąd Najwyższy — Republiken Polen

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o.

Motpart: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

Saken

Begäran om förhandsavgörande — Sąd Najwyższy Tolkningen av artikel 30.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/22/EG av den 7 mars 2002 om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (direktiv om samhällsomfattande tjänster) (EGT L 108, s. 51) — Nummerportabilitet — Skyldighet för nationella regleringsmyndigheter att beakta mobilnätoperatörernas kostnader för att tillhandahålla tjänsten nummerportabilitet vid bedömningen av huruvida den avgift som konsumenterna ska betala avskräcker dem från att utnyttja denna tjänst